

силци, тристатѣхъ бретонци, парижскитѣ федералисти и единъ малѣкъ брой отъ бившата френска гвардия.

Департаментския съвѣтъ, придруженъ отъ синдикалния си прокуроръ (Родереръ), се явиха при краля да му явятъ за неминуемата опасность на която той бѣ изложенъ, ако останяше въ време на пристѣпътъ въ палата, като му прѣдлагаха да се укрие въ Народното Събрание. Кралицата отблъсна това съ единъ неприличенъ жестъ. Краля тъй сжщо се двоумеше; но шумътъ се усилваше и тълпата растеше; той рѣши най-сетнѣ да се оттегли и тръгна, което прѣдизвика негодуванието на защитниците му, които той оставаше по тоя начинъ,

Кралската фамилия, като мина прѣша прѣзъ градината и терасата на Фелантинцитѣ, влѣзна въ залата на Събранието, което ги посрѣшна съ дълбоко мълчание. Краля обаче, успѣ да каже нѣколко умѣстни думи: „Азъ дойдохъ тукъ каза той, за да избѣгна едно страшно прѣстѣпление. Азъ ще се считамъ винаги въ безопасностъ срѣдъ народнитѣ прѣдставители“. — „Господарю, отговори прѣдсѣдателя (който бѣше Вернио), вие може да расчитате върху рѣшителността на Събранието. Членовѣтъ му сж се клѣли да умрѣтъ, като защищаватъ правата на народа и на уреденитѣ власти“. Людовика XVI поканиха да влѣзе въ една трибуна, която се намираще задъ прѣдсѣдателския столъ.

Когато краля излѣзваше отъ палата, макаръ, че той бѣше вече заобиколенъ отъ вредъ, но неприятелскитѣ дѣйствия не бѣха още почнали. Краля бѣше далечъ, когато триста, четирести души невъоржжени съ огнестрѣлно оржжие нахлуха въ палатния прѣдстайникъ. Швейцарцитѣ наредени по стѣпалата на сълбата грѣмъа върху тая сгѣстена тълпа и я прѣснаха.

Но отмъщачитѣ федералисти и отъ прѣдградието съ тѣснъ щикове бѣха близо. Дворовѣтъ бѣха заети, а едва се държеше, но швейцарцитѣ считаха за